

"L'Opinió"
P. Universitat, 6
Barcelona

EL CARRER

PERIÒDIC NACIONALISTA RADICAL

Volem la llibertat íntegra de Catalunya, portada, però, per homes que tinguin cervell.

Redacció i Administració:
Rambla Macià, 40

15 cèntims

Any 3

Vilanova i Geltrú, 15 maig 1932

Núm. 22

Dels articles publicats amb o sense signatura en són responsables els seus autors

Organitzat pel nostre Centre, tindrà lloc el propvenent diumenge, dia 22, el primer Aplec Nacionalista, el qual tindrà lloc al Castell d'Aramprunyà (Brugués).

A les onze del matí, parlaments pels oradors Miquel Badia, J. Riera i Puntí, Josep Dencàs, Jaume Agudé i Miró, Ventura Gassol i Francesc Macià.

A les tres de la tarda, sardanes.

L'hora de sortida serà a les 5'33, i el lloc de reunió, a l'estació.

La festa del treball

Festa de joia i de dolor. Festa de dolor, perquè ens recorda amb devoció i respecte, tots els herois de la llibertat i de la justícia, que han estat víctimes de la mà de ferro de totes les tiranies, tan socials, polítiques com religioses. Festa de joia, perquè l'aniversari que amb ella celebrem, ens ompla d'optimisme, ens serveix d'esperó, ens empeny cap endavant, i així de mica en mica, el mateix que l'alpinista quan escala un espadat difícil, quan ja fadigat es gira enrera i veu el molt camí ja recorregut (a pesar del molt que encara li manca per arribar al cim, tal volta inaccessible), agafa nou braó i continua amb més entusiasme que mai, l'ascensió perillosa i difícil.

Perquè l'ideal és així, un cimall inaccessible, que quan més hom avança vers ell, més obstacles troba i més difícil li sembla poguer-hi arribar, però que amb realitat com més va més s'hi acostava.

D'una part, la tradició, recordança i respecte, als que han donat la seva vida en holocaust a les llibertats humanes; recordem nos-en en el dia d'avui i sempre, d'aquests germans nostres que han sapigut donar la vida, abrandats amb la flama de l'ideal. D'altra part, pensem en el futur; pensem en el què podrem fer nosaltres en el nostre gra de sorra; vivim i treballlem per l'ideal, procurant cada dia ésser millors que el dia abans, i d'aquesta manera, amb aquesta mena d'autoeducació que ens donarem, ens farem forts per a lluitar cadascú segons les seves forces, però d'una manera conscient i activa, en pro del gran procés evolutiu de la humanitat.

En el terreny de les reivindicacions obreres és ja relativament llarg el camí recorregut; és encara indefinit el que queda per recórrer, però s'albiran algunes fites no molt llunyanes; són difícils d'escalar, mes les conseguirem, no hi ha dubte, si és que conservem la vida, perquè si conscientment ens entossudíssim en aturar-nos aquí on som, la nostra mort fora segura, perquè la vida és moviment, i moviment evolutiu, i la inèrcia és la mort.

El sismògraf político-econòmic, amb la seva supersensibilitat, ens indica la inestabilitat de l'actual sistema social, doncs els terratrèmols econòmics arreu es succeeixen; el terreny que trepitgem és insegur, amenaça desmoronar-se; és convenient, per tant, que tots els homes de bona voluntat, des d'avui, féu com una mena de jurament interior, de fidelitat a la diada que avui celebrem; ens decidim cadascú, d'acord amb les nostres possibilitats i idiosincràcies, a posar el nostre esforç i la nostra activitat en la tasca constructiva de la societat futura, fent de manera que la nostra obra descansi sobre uns fonaments ben sòlids i amb la qual un cop realitzada, pugui trobar-s'hi dins la relativitat de les coses, el màxim possible de benestar en tots els ordres de la vida.

EPICURI

N. de la R. — Per haver entrat en màquina el número passat quan aquest article se'ns feu a les mans, no ens fou possible de publicar-lo com hauria estat el nostre voler, per ésser dedicat a la commemoració de la festa del treball.

Vers el moment de l'Estatut

Amb passivitat parsimoniosa, però avançant al fi, s'ha portat a cap en el saló de sessions del Congrés dels Diputats de Madrid, la discussió i l'aprovació de l'articulat de la nova Constitució per la que s'hauran de regir les terres d'Ibèria sota el règim de la nova República Espanyola.

La nova Constitució amb el seu articulat ple de sofismes insulsos, els uns més que els altres i d'una heterogeneïtat esfereïdora d'apartats i de subdivisions, es va formant en mig de la grissor de la capital de la nació espanyola.

Llesta i aprovada la Constitució, ha acabat la principal missió de l'actual govern de la República, donant-se pas lliure i ample el camp a la discussió dels grans problemes i de

CRONICA QUINZENAL

Parlant per enraonar

Fets paradoxals en costumem a veure arreu, però com que en ells no ens hi va res, no arribem a escatir-ne totes aquelles circumstàncies que d'orde material i moral afluïxen a ells pel poc interès que ens té.

Arriba, però, que aquests fets que no tenen importància més que per aquells a qui interessa, que tocant avui a uns i demà a uns altres, ha arribat un moment que per torn ens ha tocat a nosaltres, i els hi hem donat tanta importància que no n'hem fet cabal.

Estudiat detingudament el cas, no n'hem fet cabal perquè totes aquelles circumstàncies tant d'orde moral com material, hi han afluït per uns conductes, que la veritat, fan riure.

Això naturalment, ens sap molt de greu el dir-ho així sense embuts, però el cas és que la cosa no requereix diplomàcia de cap classe.

I més greu ens sap quan el que ha fet riure és un home abnegat, generós i esforçat per Catalunya com és en Jaume Compte, l'antic amic nostre com ell mateix s'intitulà en el míting d'aquell Estat Català del dia 8 al Teatre Bosc.

No és que ens titllem de savis ni consellers; l'amic Compte és prou gran per saber quina és llur obligació; la veritat és, però, que a l'escenari del Bosc ens féu llàstima; darrera d'ell i sense ell creure-ho, véiem aquells fills que es veuen quan balla un putxinel·li i que eren estirats per la reacció. Només calia veure el pati de butaques on tots els servents d'en Bertrán i Musitu picaven de mans quan abocava contra nosaltres.

No costarà gaire d'entendre això, de què parlava la reacció per boca d'en Compte, si examinem fets recents. Digué que els d'EL CARRER, i per l'editorial del número passat, ens posàvem en l'actitud de respatlla-esquenes dels diputats de l'Esquerra, però si tenim en compte els titulars de l'últim número de *L'insurgent* (portantveu d'aquell Estat Català d'en Compte), aquest ço que diu amb el cap ho desfà amb els peus. *L'insurgent*, com EL CARRER, accepten l'Estatut com un pas per a la reconquesta de les llibertats de Catalunya, i el que sàpiga de llegir així ho entendre en veure l'editorial del nostre número passat i els titulars de l'últim *Insurgent*.

Per tant, del parlament d'en Compte n'hem tret les següents conclusions: 1.ª Que va ésser inspirat pels carques de la reacció; 2.ª Que va parlar única i exclusivament de cara a la galeria; i 3.ª Que aquesta vegada en Compte l'ha errada.

I finalment, com a corolari d'aquestes afirmacions: Sols cal veure amb qui anava.